

зцѣрена подѣ звѣздното небе.

(Испанска приказка).

Една красива дѣвойка, която порано била весела и щастлива, изведнажъ заболяла; по цѣли дни седѣла все на едно мѣсто въ затворената си стая и постоянно била тѣжна и мълчелива: нищо я не радвало, нищо я не веселѣло. Зачудили се родителитѣ на хубавата дѣвойка: кждѣ не ходили, кого не питали, ала отъ никждѣ помощъ... Най-послѣ повикали една стара жена — магѣосница — и я попитали, не би ли могла да развесели нещастната дѣвойка...

Азъ съмъ слаба жена и сама нищо не мога да направя, казала магѣосницата. Но зная, че чистия въздухъ на полето, нощемъ подѣ открито звѣздно небе, може чудеса да стори... Щомъ като се появатъ довечера звѣздитѣ, нека дѣвойката да излѣзе на полето и седне на единъ камъкъ, на който има отбѣлѣзани три кръста. И тогава ако нѣкой я повика на име, ако ще би да е и най простиятъ охлювъ, нека тя трѣгне слѣдъ него спокойно...

Вечерта била тиха и ясна. Дѣвойката излѣзла на полето, намѣрила бѣлѣзания камъкъ и седнала на него. Тя била слаба, блѣдна и печална, а голѣмитѣ ѣ тѣжни очи гледали надалечъ...